

1894

Registrer

- s. 1 Blåss
- " 2-3 Bygdejöt i Nantou
- " 4 Lappskäd
- " 5-6 Midsummar
- " 7 Gröde
- " 8 Sista kärven
- " 9 Västelljas.

Inspektor Kant har varit inspektör dels
på Sextorp dels på Bosjökloster, men det han
hade att berätta var alltsammans minnen från
hans födelseby, Norrtou, som också ligger i
Frosta härad. Men det var tyvärr inte mycket
han mindes och jag fann snart, att det var
ingen ide att frågamer. Inspektor Kant är
mellan 60 och 70 år och bor numera i Snogeröd.

1894

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

1.

Bloss

I Norrsta skulle en komma,
som heter Per Daniesson göra en "öcha"
opp mot Småland för att hämta timmer
sådä så skulle han kura hemipati vid 3
på natten. Bef klockan 2 steg han upp
och skulle briga givit sig i ordning. Om nän
han kom ut på gården var där nästing
som blöste till och den rastade det
som en lång kroga, som slipeses på
marken. Det var lantmätaren, som gjut
igen, för att han kunde mäta fel en gång.

1894

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

2

7 Norton fanns om på de Bygdegrå : Norton
första andra stället en äldeman, som
hade frukt kyrn. Han valdes på ett gill
som alltid hette relativtad och kallades
"nordisidågille". Då samlades man
hemma hos den gamla äldemannen
till gill i så si förtog man val av
olika frövademan för kyrn.

Tra stycken valdes till att
ha särskilt uppsikt över bygden och
löst folke, som dres omkring. Då földe

gick det in i en dag utan att en enskild
trä tiggare kom till gården var följd
med att de trä till syningsmännen skulle
se till att det inte var förynta finger
eller andra brottslingar, som hos enköring
Gamla fol spelare brukade ofta göra
omkring och tigga. De följer mat på gården
och ofta lik kom i sin nära, som de
brukade med sig. Men värde sätteres träd
styrkan bördes till att ha särskild upp syn
över lant folks, men om det till d. gällde
huvudgång efter rymlingar, var det äldster-
männen, som bade till huvudgång.

C. till byn nykommen brud
skulle alltid bjuda $\frac{1}{2}$ ekor i stop brömmar
som välvärma på det första och tredje gille
han var med om.

1894

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

4.

"Lappshäad"

En piga hemma hade fått
"Lappshäad"; ett huvud. Men då fanns
där en gammal häring hemma och
hon skulle döda och djälka iros hemma
med ett gammalt grov, så dödade
det ja bort.

7 jölv Norton by Midsummer

brakade man inte ha majstång, men

i Söderups krog röktes alltid en, där

ungdomen samlades och dansade. Det

kom ungdom från alla håll över h,

som inte tyckte under Söderups gärd.

Majstången var en rak stång utan

korssom och med tre stora kerusser

som hängde parallellt med marken.

I dessa större ringar hängde sedan
en hel mängd mindre, indrätt

1894

LUNDSS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

6.

med pin dessa.

Venligen bralade groen
pin Leetrys besta en flagga till att
ha i toppen på stängen, helst
som man fyllde in just midvunner-
afton och intjydde alla godets under-
lydande till midvunnerfirande;
Leetrys drog. Men detta hindrade
inte som just nämnts, att ena
frimlingar sökte sig dit.

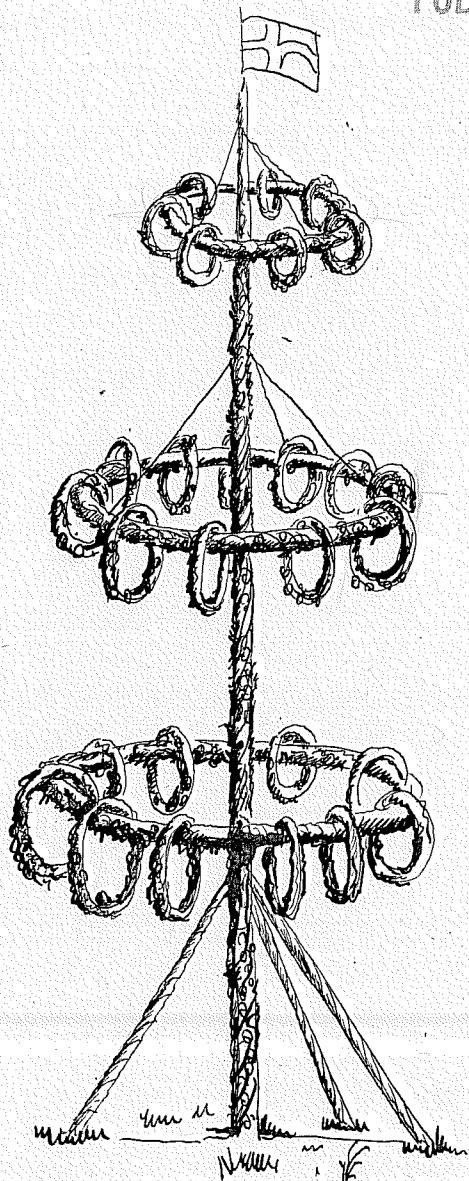
X

1894

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

SKÅNE 51
FROSTA H:D
LYBY S:EN
NÖRRTOU.

MÄSTJÄNG (1870-talet)
ENL. BESKR.

Albert Nilsson
1908.

Erika

Hemma i Norton hände det Bankning på
ofta att det bankade på dörrarna på dörrarna
näthema. Och ibland gick far ut och
skulle se vad det var. Men det var aldrin
saker som att tra jpr. troj är fyra att han
blor sjuk : tra dagar efter åt. Och då skulle
vi alltid röla hemm med varsel och kran.
Han sätte sig ned vid sitt lakan öres rej an
den hände vi eld på kran under hemm

Tyby, Sk.

5.

1894 LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

I Norrland fann man den den sista hästen
så här: huvan på ett särskilt sätt. Den
skulle bindas med jute band av sedan
brukade men stoppna ut den med
trass och snurra så att den väg ut
som en häring. Den kallades också
allmänt för "häringen". Den såldes hem
i det sista landet, men sedan gick
man riktigt bort den, ty inga traditioner
är vid hör angivande dess trädning och
senare användning.

Arch. AII

Västergötland

Herrna kunde vi oftē få
se små gas, som drog vare i mader
och myrk. För utanför mitt hem var
det icke römmat på den tiden.

Jan kunde vi hitta ej sen
vare : jorden. Men det var ej häl i
dem fin roken var alldeles utbränd,
men det andra var häri som sten.